

La pròrroga nuclear, un pedaç que hem d'evitar que s'eternitzi

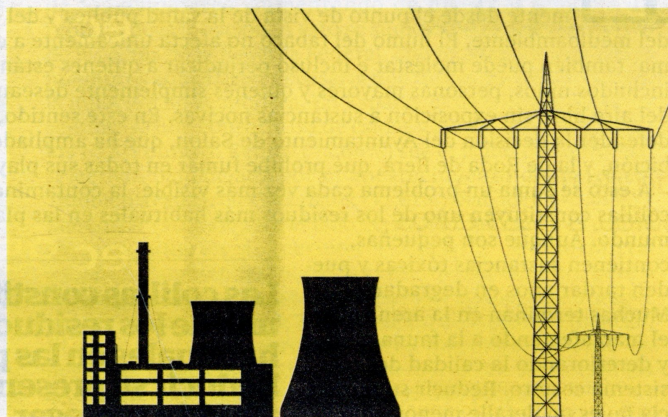
Amb la pròrroga també encarirem el preu de l'energia, i això és dolent per a la butxaca dels particulars, però també de les empreses, que en molt bona mesura s'hi juguen la seva competitivitat

MARC SEGURA
President de la Comissió
de Sostenibilitat i Energia de la
Cambra de Comerç de Reus
CEO de Solcam Energia

El passat divendres 14 d'agost el Govern Central donava llum verda a la pròrroga de tres anys per a la central nuclear d'Almaraz. Tot i que la decisió –impopular per a una part de la societat i especialment per a un govern de coalició d'esquerrers– es va comunicar amb tota la intenció que passés desapercibuda no va ser cap sorpresa. La pròrroga nuclear era un secret a veus entre els circuits polítics i empresarials que segueixen de prop les qüestions energètiques, potser no per a una part de l'opinió pública, que acostuma a viure al marge de la presa de decisions en un assumpte, la generació d'energia, que és clau per a tota la societat.

I això perquè, des que el 2019 es va aprovar el calendari de tancament de les nuclears, que preveia apagar Almaraz el 2027, les dues plantes d'Ascó el 2030 i 2032 i Vandellòs II el 2035, no hem fet els deures. Molt en particular en el desplegament de les renovables, la joia de la corona de la transició energètica. Un àmbit en què a Catalunya destaquem en negatiu, com demostra el bombardeig d'al·legacions al PLATER i la petició d'ajornament d'aquest pla del govern per impulsar la creació dels parcs eòlics i solars que fan falta per eliminar la dependència de l'energia nuclear.

Tot apunta que la pròrroga de tres anys a Almaraz aplanarà el camí a prendre la mateixa decisió amb les centrals nuclears catalanes. Però, més enllà que ara mateix no tenim una alternativa, el pedaç que ara es posa hauria de servir com a escarment perquè, tots plegats, reaccionem i evitem que més que un pedaç de tres anys sigui un xec en blanc d'ara endavant. Perquè és molt evident que hi haurà qui voldrà allargar aquesta ampliació bastant més enllà d'aquests tres anys.

I ho hem de fer per sostenibilitat, però també per tenir uns preus energètics competitius. El sector nuclear persegueix els màxims beneficis i està molt acostumat a aconseguir-los. És evident que no operaran sota cost i el seu punt mort està per sobre dels preus mit-

jans que s'han estat pagant l'últim any. Per tant, amb la pròrroga també encarirem el preu de l'energia, i això és dolent per a la butxaca dels particulars, però també de les empreses, que en molt bona mesura s'hi juguen la seva competitivitat.

Esperem, doncs, que es facin les lectures adequades a aquesta mesura que s'ha hagut de prendre contra un calendari que el mateix Govern havia aprovat. Posem les nostres fitxes on les hem de posar i activem els mecanismes que necessitem per canviar de velocitat en l'energia verda. Si no és així, uns i altres governs es veuran obligats a ser pragmàtics i anar allargant una energia que no té cabuda en el futur sostenible que se suposa que ens hem posat com a objectiu.